

Sygn. akt IV CSK 217/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa S. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 4 października 2019 r., sygn. akt IV Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża S. K. kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje radcy prawnemu M. C. i nakazuje wypłacić mu ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, powiększoną o należny podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej S. K. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powód S. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S., którym oddalono apelację skarżącego do wyroku Sądu Rejonowego w S. wydanego w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w S. o zapłatę bliżej oznaczonej kwoty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przysądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Powód podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „sądy obu instancji dokonały w ocenie skarżącego naruszenia zarówno przepisów prawa materialnego jak i postępowania, co skutkowało oddaleniem

powództwa w całości”, a „zakres naruszeń powołanych w niniejszej skardze [...] ma charakter oczywisty”. Wstępnie wypada przypomnieć, że przedmiotem kontroli w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest wyłącznie orzeczenie sądu drugiej instancji. Ewentualne naruszenia dokonane przez sąd pierwszej instancji nie mają zatem znaczenia dla oceny wskazanej przez skarżącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż nie mogą przełożyć się na konstatację o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Analiza argumentacji zawartej we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, dokonana z uwzględnieniem podstaw kasacyjnych, oraz, co do swych wyników, odniesiona do motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do wniosku o zajściu w sprawie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wywody skarżącego nie przekonują, że Sąd Okręgowy naruszył prawo materialne lub w procesowe w sposób, który *prima facie* przekłada się na konieczność uchylecia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia. Wypada przy tym podkreślić, że, z uwagi na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może w żadnym razie świadczyć kwestionowanie ustaleń faktycznych lub oceny dowodów sądu drugiej instancji, w tym przez sformułowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 102 *in fine* k.p.c., mając na względzie brak możliwości zarobkowych powoda, wynikły z faktu pozbawienia go wolności, a o wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 14 ust. 1 pkt 26 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 68).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

